

Ztracení Hrdinové

GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2018

ISBN: 978-80-88091-63-9

Vydavatelství Charlie Greenberg

Do tichého šumění lesa se ozval křik. Muž vytáhl sekeru ze špalku a zaposlouchal se do větru. Znovu. Do klidného odpoledne se ozvaly další hlasy. Instinkt jej bezmyšlenkovitě obrátil směrem k vesnici. Pevně sevřel sekeru a rozběhl se mezi stromy.

Po minutě sprintu, hned jak prořídly stromy, zahlédl obrovský oblak kouře nad kopcem. Vyběhl na vrchol, odkud sledoval vesnici v plamenech, ze které se snažili za každou cenu zachránit zoufalí obyvatelé.

Zabručel sám pro sebe nechvalná slova. Pokračoval ve sprintu k vesnici. Snažil se pohledem zachytit, kdo způsobil onen rozruch a požár. Dedukoval, jestli mohla požár způsobit nehoda. Čím blíže byl, tím si byl jistější, že je oheň založený organizovaně. Míjel obyvatele vesnice, kteří mizeli do bezpečí kopců. Věděl, že v domech budou lidé, které nestihli ostatní zachránit.

Doběhl na náměstí. Potřeboval rozhled, získat ponětí o situaci. Většina domů zachvácených plameny měla otevřené dveře a okna. Hned vedle radnice byl dům švadleny a dveře byly zavřené.

Rozběhl se k nim a vzal za kliku. Zavřeno. Vší silou do dveří vrazil sekeru. Jeho býčí síla byla pověstnou. Jeden úder do dveří byl jako deset úderů statného muže.

Několika drtivými ranami dveře zničil a vylomil z pantů. Vběhl dovnitř.

„Armíno!“ volal z plných plic. „Armíno, kde seš?“

Odhodil stůl a přes hustý dým vstoupil do vedlejší místnosti. Švadlena ležela na zemi bez hnutí. Vzal si ji na záda. Vyběhl ven z domu, kde ji položil na náměstí ke studni.

„Hej vy, pojdte se o ni postarat!“ křikl na utíkající muže.

Neměli odvahu se vzepřít jeho rozkazu. Měli větší strach z jeho zloby než z plamenů. Hned se Armíny ujali a nesli ji ven z hořící vsi.

Muž se rozběhl k dalším zavřeným dveřím. Tentokrát byly odemknuté. Uvnitř slyšel hlas volající o pomoc. Popadl kus látky ležící na zemi, aby jej chránil před vdechnutím prachu a dýmu. Dům byl těsně před zhroucením. Bylo v něm neskutečné vedro. Věděl, že má jen pár chvil, aby volajícího o pomoc zachránil.

„Mili, jdeme! Rychle mi skoč na záda,“ rozkázal muž a nastavil svá mohutná ramena děvčeti.

Jen co dosedla na jeho záda, už s ní utíkal ven. Položil ji vedle Armíny, kterou se snažili dva muži probudit.

„Pojďte mi pomoci, hned!“ zařval, že přehlušil praskání dřeva pod náporem plamenů.

Z kopců mimo nebezpečí se začali sbíhat muži i ženy, aby pomohli zachráněným.

„Nechod' tam už,“ řekl jeden z mužů pomáhající probudit Armínu.

„Si piš, že tam du,“ řekl bez okolků muž.

Rozběhl se k dalšímu z domů. Času ubývalo, stavby se hroutily a on věřil, že dokáže zachránit další.

Lámal dveře, probíjel se mraky kouře a návaly horka. Z domu vedle hostince vynesl ven dvě děti v mdlobách a z okrajového domu vynesl na poslední chvíli starou ženu.

Když běžel k poslednímu domu, který měl zavřené dveře, věděl, že musí veškerou energii vložit do záchrany obyvatele uvnitř. Plamen prostupoval ven skrze okna a pouhý dotyk dveří muži působil spáleniny. Vší silou rozdrtil dveře. Už se chystal vstoupit. Uvnitř slyšel slabý hlas z truhly v rohu místnosti. Jen co udělal první krok dovnitř, ozvalo se zapraskání. Ohlédl se nahoru ke stropu. Trámy pod náporem váhy hroučící se střechy praskly a zasypaly celý dům. Muže žuchnutí odhodilo ven ze dveří.

Chvilí ležel na zemi a nemohl se vzpamatovat. Až po chvíli otevřel oči, zahlédl modré nebe zakalené kouřem doutnajícího ohně stravujícího vše, na co přišel.

„Za tohle někdo hodně draze zaplatí,“ řekl si sám pro sebe.

Obrátil se na lidi shromažďující se na náměstí, aby pomohli zachráněným. Když se začali probouzet, brala si jejich pozornost zkáza, která přišla na jejich ves.

„To je neštěstí,“ naříkali lidé a plakali nad zničením svého majetku.

Muž se šel podívat na okrajové části vsi odkud plamen přišel. V jednom ze spálených stavení našel hrot šípů. Prohlédl si jej z obou stran.

„Tohle rozhodně nebylo neštěstí,“ zamumlal. „Tohle byl cílejší útok a já přijdu na to, kdo to udělal.“

Vrátil se na náměstí k ostatním, kde jej čekalo velké děkování nad záchranou dvou žen a dětí, kteří by bez jeho pomoci už nebyli mezi živými.

„Eilu jsem nezachránil,“ řekl a ohlédl se na dům zhroutěný do svého nitra.

Všichni zmlkli a podívali se směrem k domu, kde ležela pod sutinami dcera drožkáře. Muž se upřeně díval

stejným směrem a přemítal, kdo mohl udělat takové zlo, takovou zbytečnou hloupost.

„Teď se postarejte o své bližní. Muži a kluci půjdou do lesa, aby donesli klády. Musíme rychle postavit jednu stavbu, kde přečkáme dalších pár dnů, než vesnici znovu postavíme.“

„Má to vůbec cenu?“ zeptal se jeden ze statných chlapů. „Nemáme jít raději za svýma rodinama do okolních vesnic?“

Muž dobře věděl, že pokud někdo úmyslně zapálil oheň v této vesnici, aniž by tady cokoliv hledali, mohl vynaložit stejně malé úsilí k vypálení vesnic v okolí. Tím však nechtěl ostatní strašit.

„Musíme držet pohromadě,“ řekl neoblomně. „Znovu to tady postavíme a budeme žít dál.“

„No já nevím,“ ozval se další chlap.

„Co nevíš? Jestli chceš pomoci těm, kdo nemají takovou sílu? Jestli chceš být chlap a vrátit svejm předkům co ti tady nechali pro život? Nebuď za hlupáka a di pro ty klády!“

Statní chlapi se otočili na podpatku a mizeli do lesa pro základy na velký společný dům pro všechny.

„Ženy, přineste vodu a shromážděte všechno jídlo, který najdete. Děti, jděte s čeledíny najít zvířata. Budou v blízkém okolí. Nažeňte je zpátky. A vy tři udělejte ohradu, kde zvířata přes noc uchováme.“

Všichni bez váhání následovali rozkazy statného muže, ke kterému měli přirozený a silný respekt. Vždyť to byl právě on, kdo dnes zachránil jejich blízké a vrhl se přímo do plamenů, aby jim pomohl. Byl to on, kdo měl moudré rady a vždy druhým pomáhal. Už to bylo dobrých deset let, co přišel a od té chvíle se ve vsi dařilo. Přitom jako podivín bydlel sám za vsí v lese v neupraveném srubu a nikdy si ničeho nenárokoval. Říkali mu Gard, i když jim nikdy své jméno neřekl.

—

„Pane, Burkhard je vypálený podle rozkazů,“ ohlásil kapitán svému veliteli.

„Výborně, to jsou dobré zprávy. Jak se nám vede v ostatních oblastech?“

„Všechny vesnice jižně od Arhamu jsou také vypáleny,“ ohlásil kapitán. „U jedné z nich, u Sarboru, jsme však přišli o všechny muže.“

„Jak to, kapitáne Borzane?“ zeptal se rozhněvaně velitel až se strážní u vchodu do jeho stanu otočili.

„Nevíme, pane,“ zakoktal kapitán. „Vesnice vyhořela, ale muži, kteří ji vypálili se nevrátili zpět.“

„Vy jste zatracený hlupák,“ křikl velitel. „Mám sto chutí Vás tam poslat osobně a zjistit, proč to tak je. Abyste skončil někde v díře s nimi.“

Kapitán se neodvážil říct ani slovo.

„Král bude zprávami potěšený,“ pokračoval velitel. „Plníme rozkazy podle plánu.“

„Už zbývá jen severní oblast pod horami a všechny vsi těsně u hranic země budou vypáleny.“

„Máme obrovskou sílu, sousední země si nedovolí na nás zaútočit a my si pomalu a klidně získáváme větší plochu území i za hranicemi“ řekl velitel.

„Ještě nějaké rozkazy, veliteli Orste?“

„Ne kapitáne, běžte. A už žádné ztráty nebo ztratím já Vás. Chápete?“

„Ano pane.“

„Vypadněte.“

Velitel zůstal osamělý ve svém válečném stanu. Zadíval se na mapu území, které poslední týdny křížovali a přemýšlel, kolik zkázy už dokázali připravit.

Kolik museli spálit lidí, kolik vzali domovů a zničili naději na dobrý život. Upil hlt ze sklenice vína. Pohled na mapu v něm vyvolával těšení se na návrat do královského města Bermagiru. Plány vycházely zatím dobře a již brzy bude na cestě zpět.

„Jen, aby to celé vyšlo tak dobře, jak má,“ pomyslel si a sklenici vína dopil do dna.

—

Dveře srubu se s cvaknutím a zavráním zavřely. Gard otevřel starou oprýskanou pokladnici. Sáhł na její dno, kde ležel náhrdelník. Položil si drobný šperk na své mohutné prsty. Nepříliš obratně jej převaloval.

„Musíme pomoci Borgyard přebudovat, ti lidi mě potřebují,“ řekl nahlas.

Vybavil si hlas volající dcery drožkáře Eily, jak volala o pomoc a jak se na ni zřítila celá střecha i s domem. Pevně sevřel šperk v dlani. Kdyby nebyl z drahého kamene, býval by jej rozdrtil na prach. Vzpomněł si na tváře svých přátel, když se loučili u mohyly, které dali jméno Erastar, což znamená věčná čest v jazyce učených mnichů.

„A až to tady postavím, tak je najdu. Měli by si udělat trhací kalendář.“

—

Lesní cestou krácel v kápi zahalený mnich. Opíral se o dlouhou hůl z dubového dřeva. Slunečný den se schyloval k večeru, což jej přimělo, aby se zastavil v blízké vesnici. Starý hostinec měl být ideálním místem pro přečkání noci. Chladný sever nabízel jen málo pohostinných míst. Přes den svítilo slunce, což dávalo mrazivé krajině aspoň trochu života. V noci však přicházel chlad a touha patřit do společnosti lidí, kteří se zahřejí u společného ohně, prolíjí hrdla vínem a zazpívají si písničky svého kraje.

Vzpomínal, že v klášteře pod horou byla taky vždycky hrozná zima. S ostatními mnichy sedávali okolo osvětleného mistra svého řádu zabalení do dek a kožešin. Všude okolo byla nejméně tisícovka svíček a ve velkém krbu hořel oheň. Zahřát však ledové kameny zasazené do skály byl nadlidský úkol. Mnich toužil po rozhovoru s mistrem řádu, toužil studovat v moudrých knihách starých stovky let a poznávat hlubiny božího záměru

a světa. Ve skrytu duše si stále připomínal, že jakmile bude mít svůj úkol splněný, vrátí se tam. Moc si to přál.

Mnich se přiblížil ke kraji vsi, která měla nabídnout klid a odpočinek na noc. Zamířil k hostinci, odkud z oken hřálo teplo ohně a hned po otevření dveří se na něj valila vůně jídla a dobrého vína.

Z dobrého zvyku se ohlédl okolo sebe, aby si zapamatoval, jak vesnice vypadá a kam vedou její ulice. Na kopci u lesa zahlédl světla malých ohňů. Netrvalo dlouho, aby věděl, co bude následovat.

„Hned odtud musíte odejít,“ zavolal na lidi v hostinci. „Vezměte své blízké a utíkejte směrem na sever k lesům. Hned!“

„Proč? To je nějaký fór?“

Mnich si sundal kapuci. Jeho tmavé vlasy se rozprostřely okolo obličeje. Výraz v temných očích nahnal všem hrůzu.

„Bude hořet! Hodně brzo bude hořet! Utíkejte a připravte se hasit!“ řekl a sám vyběhl z hostince ven.

Muži jej následovali a začali bít na poplach.

Mnich se rozběhl směrem k ohňům na kopci. Věděl, že si ho za špatných světelných podmínek počínající noci nevšimnou, když poběží z boku přes les.

Vyděšený řev a křik lidí vybíhajících z domů nechával za sebou. Stromy jej ukryly v severském hvízdání větru mezi kmeny. Malé plameny se vznesly do vzduchu. Během vteřiny byly zaryté mezi trámy dřevěných staveb. Následovala druhá salva a hned za ní třetí.

Mnich už byl na dosah útočníků. Oběhl je zezadu, aby jej nemohli vidět. Kapitán útočníků před každou salvou zvolal: „Vypusťte šípy!“ Mnich se přiblížil ke střelci na kraji a vyčkal na povel. Než stihl kapitán rozkaz dokončit, byl jeden ze střelců v bezvědomí svalený v trávě. Měl nanejvýš deset vteřin na další povel, což mu bohatě stačilo, aby včas pomocí své hole rozdrtil kosti dalšího střelce. Věděl, že nepozorovaně vyřídí nanejvýš jednoho dalšího útočníka, než si jej všimnou.

Vyčkal na povel, vrazil hůl střelci do žeber a druhým koncem jej praštil do hlavy. Během pádu útočníka vytasil jeho meč. Bez váhání se vrhl na zbývající čtveřici mužů.

Než si pořádně stihli všimnout, že jsou v bezprostředním ohrožení, schytali drtivé útoky. Kapitán se snažil o chaotické rozkazy, než však stihl svolat zbývající muže, mnich se postaral, aby za své hříchy draze a bolestivě platili.

Když se loukou neslo pouze chroptění raněných útočníků, sehnul se mnich nad kapitána. Šlápl mu na rozdrčenou ruku, aby v něm probudil bolestivý život a mohl odpovědět na jeho otázku, „Kdo tě poslal?“

„Neřeknu nic,“ hekl a snažil se zadržet bolestný výkřik.

Mnich mu vrazil ránu holí přes tvář. Ozvalo se zapraskání čelisti.

„Bude to méně zřetelné, ale vynasnažím se, abych ti rozuměl. Kdo tě poslal?“

„Borzan,“ zašišlal v bolestech. „A teď mě zabij, nesnesu to.“

„Zabít? Rychlá smrt je jen pro ty, kdo si ji zaslouží,“ odbyl ho mnich.

Než se vzdálil zpět do vesnice za ostatními a mohl pomoci hasit požár, který se nestihl tolik rozšířit, sebral kapitánovi útočníků odznak vylitý z levného kovu. Poznal jej, byl to žoldák. Obyčejný vrah, který si nechá platit a když dojde na lámání chleba, je první, kdo uteče a nabídne své služby klidně nepříteli.

Obec halil dým uhasínajícího ohně. Netrvalo dlouho a všechen požár byl uhašen. Shořela nanejvýš třetina domů. Místní muži, poděkovali za pomoc mnichovi a o

to víc je překvapilo, když jim pomáhal hasit oheň a nechtěl žádnou odměnu. Dali mu najíst a napít, nocleh si nechtěli nechat zaplatit a žádali jej o vyzrazení jména, které chtěli vytesat v hostinci na zeď, aby na jeho dobrou službu vzpomínali mnoho let. Na to jim však neodpověděl, a tak na zeď vytesali nápis „Díky za tvou službu, dobrotivý mnichu, ty kdož jsi nás před plameny ochránil“.

Další den ještě před svítáním odešel. Prošel kolem spících rodin, rozloučil se s muži, kteří po zbytek noci hlídkovali a odešel směrem na jih bez doprovodu.

—

„Buch, buch,“ ozvalo se zaklepání na dveře srubu.

„Pojďte dál,“ zavolal hřmotným hlasem Gard.

Ani se neohlédl ke dveřím. Očekával dotazy, stížnosti a nařikání vesničanů, kteří rychle stavěli společný dům z dřevěných kůlů, aby měli kde přespát a odkud začít s budováním nového Borgyardu.

„Tady jsi celé ty roky žil?“ zeptal se tlumeným hlasem muž.

Gard zvedl hlavu, ale neotočil se.

„U tebe to nevypadalo o moc jinak, ha?“ zeptal se.

„Ne, bylo to podobné.“

Gard se otočil a do náruče přijal menšího, statného muže. Objali se a chvíli byli tiše. Jejich silné ruce tiskly těla k sobě. Hluboce dýchali.

„Býku,“ řekl menší muž.

„Tygře,“ dostalo se mu reakce z úst přítele. „Celých těch deset let bylo tak prokuratě dlouhých. Ani nevíš, jak jsem toužil tě zase vidět. A teď tě ke mně přivádí oheň a křik, mám pravdu?“

„Žil jsem pět dní cesty odtud. Nevěděl jsem, že jsi tak blízko. Měl jsem za to, že jsme od sebe stovky nekonečných mil.“

„Stejně jsme se neměli nacházet na jednom místě, je to nebezpečný pro nás všechny.“

„Býku, projížděl jsem krajinou plnou utrpení dobrých lidí. Tolik bolesti, slz, ztrát a nespravedlivého ničení jsem už dlouho neviděl. Vynášel jsem ven z hořících domů popálené děti a ženy. Vynášel jsem udušené starce, abych vykřesal ještě aspoň trochu života,“ řekl Tygr a neskryl slzy.

„Ten, kdo tohle udělal bude platit. Chci postavit nové Borgyard, tahle vesnice se tak jmenuje, a podat si všechny ty ...“

„Nerozčiluj se Býku,“ chlácholil ho tiše Tygr. „Na to bude ještě spousta příležitostí, kdy se nám bude tvůj vztek hodit.“

„Máš pravdu,“ řekl Býk a zadíval se pod koženou vestu svého přítele.

„Nosíš to na krku?“

„Ano, přesně tam taky patří.“

„Hm,“ řekl Býk našťvaně. „Tohle mě celejch deset trávilo nejvíc. Čekání, kdy si pro mě přijdou, kdy mě konečně najdou a vezmou si ten náhrdelník.“

„Rozhodli jsme se pro to. Všichni čtyři.“

„Jo,“ povzdechl si svalnatý muž. „To jsem ani ve snu netušil, jak mě to bude ničit. Jak mě bude zažíva drtit ten pocit, že jsme se rozhodli udělat to takhle. Že jsme tam nestáli a nedokončili svůj úkol.“

„Potom už bychom tady nebyli, přáteli. Ani jeden z nás.“

„Jsou oba naživu?“

„To nevím, nemám o nich žádné zprávy. Před týdnem jsem vyrazil na cestu na jih. Věděl jsem, že jsi jel tím směrem a chtěl jsem tě najít jako prvního.“

Tygr se musel zasmát.

„Jel jsem za tebou, abych ti zabránil udělat něco hloupého.“

Býk se začal taky smát. Hlasitě, až se celý srub otřásl.

„Ty jeden lišáku!“ hřměl smíchy.

„To si mě s někým pleteš, Lišáka musíme najít a taky musíme najít Ostrovida. Jestli máme zastavit tohle nesmyslné šílenství a ochránit další vesnice u hranice, budeme k tomu potřeba všichni čtyři.“

„Jo, opravíme Borgyard spolu a vrhneme se na to.“

„Býku,“ řekl tlumeně Tygr. „Každý den, který budeme tady stavět domy, bude přibývat vesnic zachvácených ohněm. Měli bychom vyrazit co nejdříve.“

„Tygře, to nepůjde,“ řekl tvrdě Býk. „Musím jim pomoci. Beze mě to nezvládnou. Jsou jako děti, bezbranní a sami.“

„Budou si muset poradit, náš úkol je jinde.“

„Zůstanu tady, odjedu až pak.“

„Na vesnici jsem se díval, jsou to týdny práce, než bude vše zase vybudované. Nemůžeme čekat tak dlouho.“

„Musíme,“ řekl nesmlouvavě Býk.

„Potom musím odejít bez tebe a hledat ostatní.“

„Asi to tak vypadá.“

„Býku, jsi bojovník, jsi ochránce, jsi muž, o jehož činech se mluví napříč celou zemí...“

„Stejně jako o tvejch!“ utrl se Býk na přítele.

„Tak se seber!“ zařval na něj Tygr. „Sedni na koně a pojď se mnou dělat to, co je potřeba.“

„Potřeba je stavět domy.“

„Tvoje tvrdohlavost je mocná zbraň. Nikdy mě nenapadlo, že zrovna v takových časech ji použiješ proti mně.“

Býk odstrčil Tygra stranou a vyšel ze svého srubu. Popadl sekeru a zamířil k ostatním stavět novou vesnici. Tygr se za ním díval ze dveří jeho skromného příbytku a vzpomínal, že i při jejich prvním setkání byl vzdorovitý a šel si pro spravedlnost. Právě to jej dělá skvělým spojencem a děsivým nepřítelem pro všechny, kdo se vůči němu proviní.

Cítil to ve vzduchu. Už od rána se krajinou nesla tíživá předzvěst změn. Běžně je měl rád, změny přinášely kousek života do osamoceného bdělého očekávání daleko od všeho, co bývalo důležité. Tohle bylo však jiné. Jako by se krajinou šířil jed trávící všechno živé a dobré. Vysoký, hubený muž stál na kraji lesa pozorujícíe jedinou příjezdovou cestu ke vsi zvané Urstas kousek od hranic na východě.

„Tolik možností, co se může stát,“ řekl sám pro sebe polohlasně. „Jdou si pro můj díl? Končí období klidu a začnou zase války a rabování? Deset let čekám na jednom místě a tiše doufám, že budu moct dodržet svou část slibu.“

V dálce zahlédl pohyb. Na protější straně vsi se objevily dvě postavy na koni. Rozhodně to nebyli pocestní. Měli meče a na sedle připnuté přilbice. Do východních končin takoví lidé necestovali. Nic než stovku lidí, kteří se snaží přežít rok co rok, by tady nenašli. Bohatství, zásoby ani zlato na daně tady nazbyt nebyly.

„Silvasi,“ přiběhli za ním hrající si děti. „Kdo to je?“

„Jen pocestní,“ uklidnil je. „Běžte raději pomoci na pole.“

„Máma říká, že jsou to rytíři. Jsou to hrdinové, Silvasi?“

„Možná ano,“ řekl záhadně. „Možná ne.“

„Půjdeš se za nimi s námi podívat?“ zeptala se holčička.

„Běžte za rodiči na pole. Když budou mít příběhy na vyprávění, pozveme je večer do hostince, ano?“

„Jó, příběhy,“ zavolaly děti a utíkaly zpět na pole.

„Tihle žádné příběhy neznají. Podle odlesku na jejich plášti a podle tvaru mečů jsou to žoldáci. A to není nikdy moc dobrá zpráva.“

V tu chvíli se do vzduchu vznesly zapálené šípy. Čas se pro Silvasi zastavil. Jeho myslí prolétly tisíce myšlenek. Vyhodnocoval celou situaci ve zlomku vteřiny.

Popadl luk a šípy a utíkal do vesnice plnou rychlostí.

„Hoří!“ křičel po cestě. „Děti utíkejte k vodě. Muži vezměte starce a připravte se hasit. Ženy vezměte cennosti a postarejte se o děti u vody!“ opakoval v plném sprintu vstříc ohnivým šípům.

Za běhu založil šíp do luku. Na vteřinu se zastavil, aby získal rovnováhu potřebnou pro přesný zásah. Sestřelil prvního z jezdců. Než se stihli žoldáci vzpamatovat, co se děje, schytl zásah i druhý jezdec. Silvas do svého útočného výpadu stále opakoval, aby všichni utekli k vodě a postarali se o své blízké.

Další salva hořících šípů mířila přímo na něj. V běhu si vybral jeden z letících šípů. Ze vzduchu jej chytil a vyslal stejnou cestou zpět. Jeho sprint nabíral na rychlosti, když míjel poslední domy ve vsi. Zdolával kopec, kde podle svých výpočtů očekával sedm útočníků s luky a šípy. Věděl, že jsou špatní střelci a nepřiliš zdatní bojovníci. Byli však v přesile a věděli o něm.

Vyběhl na kopec, rovnou uskočil stranou nepovedenému pokusu jej zasáhnout. Zato Silvas trefil vybraný terč s přesností trénovaného ostrostřelce. Zalovil pro další šíp, který si za zlomek vteřiny hledal svůj cíl. Útočníci sotva natahovali ruce, aby další šíp založili do luku. Rychle pochopili, že střelbou nevyhrají. Proto popadli meče a s řevem se vrhli na jediného obránce vesnice Urstas.

Silvas odhodil luk do trávy. Beze zbraně vyčkával na první výpad ukřičených nemotorných žoldáků. Prvního

útočníka obratně zbavil meče a ranou loktem do obličeje jej poslal do světa snů. Zbývající čtveřici mužů obratně sekal do nekrytých míst bez slitování. Za opovážlivost zaútočit na bezbranné lidi si nezasloužili nic jiného než bolest a smrt. Za krátkou chvíli bylo po všem. Krvácející hekající žoldáci se snažili popadnout jeden z posledních nádechů v životě. Silvas odhodil meč, který si od jednoho z mužů vypůjčil.

„Tak povídej,“ řekl mírně, když se sklonil nad umírajícím mužem, kterému trčel z hrudi šíp.

„Bor... Bor... Zan,“ sípal.

„Proč tě sem poslal?“

„Oheň,“ hekl umírající kapitán žoldáků.

„Všiml jsem si. Proč?“

„Rozkaz za zlato... Nevím.“

„Za to, co jsi udělal bys měl trpět mnohem víc než jen tohle,“ řekl rozhodně a tvrdě Silvas. „Víš, jak to je. Boží soud si už si s tebou poradí.“

Zvedl se od vystrašeného, v bolestech chyceného muže. Rozběhl se do vsi, kde každý hasil ze všech sil. Děti nosily vodu, muži tišili oheň, aby nezachvátil další domy, dobytek a úrodu. Silvas se hned vrhl do boje s plameny vlastníma rukama.